

En semi-nomadisk impuls

Jeg er opptatt av å fange det som ikke er konstant, sier Line Solberg Dolmen. Hun debuterer på årets utgave av Høstutstillingen med to arbeider i håndapplikert tekstil.

Debutarbeidet *a pale recognition (afternoon slumber)* og *a safe drive through outskirts* inngår i serien *Field Trip* (2017). Hva slags prosjekt er dette?

– Det er en serie jeg begynte med i vår som et avbrekk i arbeidet frem mot separatutstillingen min i Norske Tekstilkunstneres (NTK) visningsrom, SOFT galleri, i november. Utgangspunktet var at jeg begynte å tegne, og det er det ikke så ofte jeg gjør lenger, men det var fint å arbeide mer impulsivt enn det jeg gjør når jeg jobber med tekstil. Etter hvert begynte jeg å overføre linjene til tekstil og flettet sammen det som går fort og det som går sakte. Det er en utferdstrang i de to arbeidene jeg stiller ut, og mye av det jeg lager handler om nettopp forflytting eller tilknytning til sted. Hva tittelen *Field Trip* angår, så tenkte jeg på en slags feltundersøkelse med mulighet for å gjøre oppdagelser. Også på mikronivå. Begge titlene kom intuitivt og var egentlig bare arbeidstitler.

Hva betyr det å reise for deg?

– Det er på reiser «alt» skjer. Ikke nødvendigvis lange reiser, men bare det å flytte seg noen meter gir et nytt perspektiv. Da jeg var elleve år, flyttet jeg med familien til Kenya og bodde der i to år. Dette oppholdet, med gjentatte besøk hos masaiene, preger meg fremdeles. I dette tidsrommet ble jeg introdusert for den østafrikanske *kangaen*, et tøyestykke som finnes i mange forskjellige kulturer og som kan brukes til nærmest alt. Her på atelieret har jeg et illustrert hefte om kangaens forskjellige bruksområder som jeg kjøpte i Kenya, og dette er en slags referanselitteratur for meg. Jeg var også interessert i orientering da jeg var yngre og har stor respekt for den kunnskapen som skal til for å tegne kart. Arbeidet *a safe drive through outskirts* er for eksempel jobbet frem på en skotskrutet voksdruk, som jo også er et slags rutenett.

Du har kanskje skotske aner?

– Haha, nei, men rutenettet er jo et veldig godt utgangspunkt for en komposisjon. Det som er interessant er at masaiene bruker en del av disse skotskrutete stoffene i sine klesdrakter. Kanskje er også det noe av grunnen til at jeg er glad i dette mønsteret. Det tar ofte litt tid å komme til forståelse av hvor man får sin orientering fra, men muligens har jeg det derfra.

Tidlig i ditt utdanningsløp tok du svennebrev i kjole- og draktsøm. Senere har du tatt en master ved Kunsthøgskolen i Oslo (KHiO). Hvordan vil du beskrive sammenføyningen av disse to utdanningsretningene?

– Det skjedde selvsagt mye i årene mellom 20 og 34, så det føles som to forskjellige verdener. På den annen side ble de to løpene flettet sammen igjen da jeg begynte på tekstillinjen ved KHiO, og jeg synes jeg stadig erfarer at utvikling er noe som beveger seg i sirkler heller enn i linjer. Jeg er veldig glad i å sitte og sy for hånd, og i den tidkrevende prosessen fristilles også tanken. Planlegging av fremtidige prosjekter skjer gjerne her. Jeg jobbet forøvrig med både *patchwork* og *quilting* i mitt masterprosjekt, og noe av det som fascinerer meg med denne aktiviteten, er de lange tradisjonene og nyttiggjøringen av brukte tekstiler som bærer med seg sine egne historier. Tidligere lagde kvinner svære tepper sammen, og det var en form for aktiv kunnskapsutveksling, både faglig og antakeligvis også politisk. Det interessante er at slike kvinnefora i dag florerer på nettet og at utvekslingen rundt håndverket har antatt nye former, for eksempel via blogger og YouTube-kanaler.

Avslutningsvis i verkbeskrivelsene av disse arbeidene, står det, noe kryptisk: «Det du tegner når du egentlig skal tegne. Det du skriver når du egentlig skal skrive.» Kan du utdype hva du sikter til her?

– Det har med min arbeidsprosess å gjøre. Jeg har en tendens til å låse meg til en bestemt plan for hva jeg skal gjøre, at jeg har visse kriterier som skal oppfylles og så videre. Da ender det opp med at jeg ikke får gjort noe som helst før jeg mer formålsløst bare begynner å gjøre noe. Det er gjerne her det skjer noe; når jeg går litt av hovedveien.

Er det vesentlig i dine arbeider at materialene du nyttiggjør deg av, har vært i bruk tidligere?

– Jeg leter alltid etter stoffer som på en eller annen måte har vært benyttet i forskjellige sammenhenger, men jeg er ikke opptatt av en bestemt bruk. Tidvis er det svimlende å tenke på at stoffene kanskje er produsert i helt forskjellige deler av verden og at de har blitt transportert langt.

Har du noen forbilder?

– Jeg er veldig glad i tekstilkunstner Elisabeth Haarr. Hun har en fandenivoldskhet og en kompromissløshet som jeg strekker meg etter. Hannah Ryggen er jo selvsagt også fantastisk, og for tiden driver jeg selv og samler inn planter for å lage egne plantefarger, slik Ryggen gjorde. Riktignok kun innenfor Ring 3 i Oslo, for jeg jakter aktivt på ressurser som finnes i eget nærområde.

Hvem:
Line Solberg Dolmen
(f. 1982 i Trondheim)
Debutant på Høstutstillingen

Verk:
*a safe drive through
outskirts og a pale recog-
nition (afternoon slumber)*,
håndapplikert tekstil, hentet
fra serien *Field Trip* (2017)

Utdannelse:
Master i medium- og
materialbasert kunst ved
Kunsthøgskolen i Oslo (KHiO)
(2014–2016) og bachelor i
samtidskunst ved Kunst-
akademiet i Tromsø (KIT)
(2007–2010)

Aktuell med:
Gruppeutstillingen «Ode til en
vaskeklut, hymne til en tiger»
ved Kunstnerforbundet i Oslo
(Stavanger Kunsthall i 2018)
samt separatutstilling ved
SOFT galleri (åpner 30.11.)

Medlem av:
Norske Tekstilkunstnere (NTK),
Norske Billedkunstnere (NBK)
og Unge Kunstneres
Samfund (UKS)

www.linesolbergdolmen.com

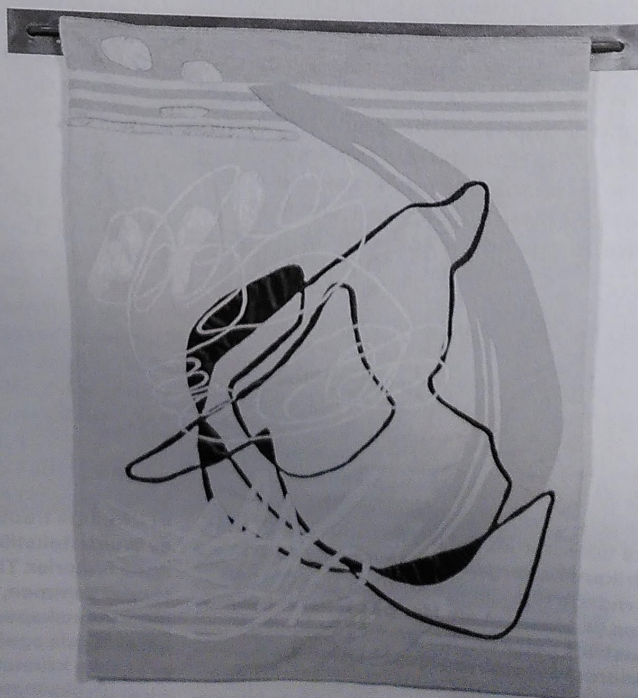

Foto: Vega

som på en eller
et i forskjellige
ikke opptatt av en
vimlende å tenke
dusert i helt
og at de har blitt

unstner Elisabeth
dskhet og en
strekker meg
elvsagt også fan-
g selv og samler
antefarger, slik
innenfor Ring 3
å ressurser som

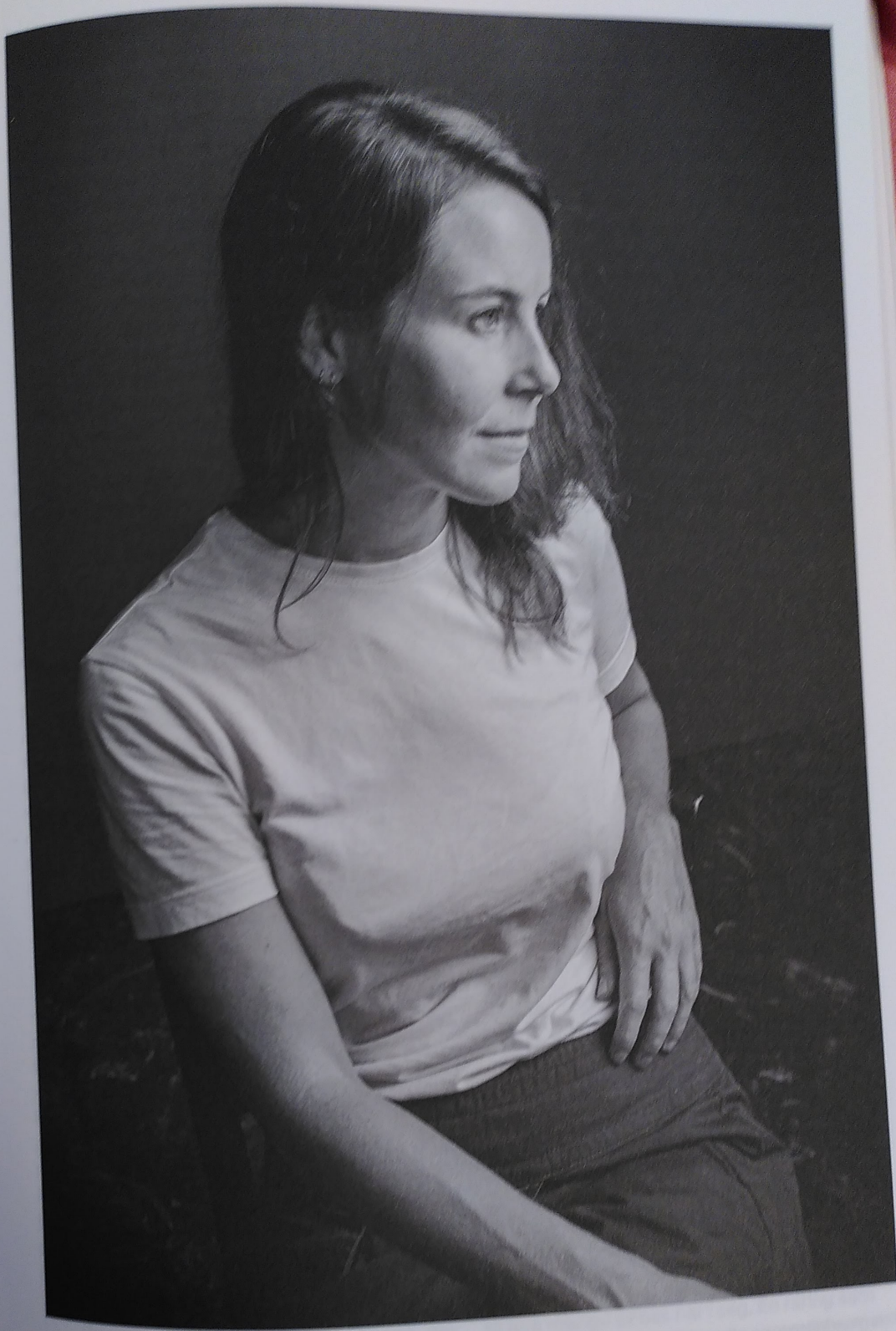

Foto: Vegard Kleven.